

ŠTRNÁSTA NEDEĽA CEZ ROK B

Po kňazskej vysviacke som s napätím a zvedavosťou čakal dekrét z biskupského úradu, kde budem zaradený za kaplána. Keď som otvoril obálku s dekrétom, tak som čítal, že to bude Detva. Potešil som sa, lebo pochádzam zo susednej farnosti Detvy a dobre som poznal mentalitu Podpoľania. Ja som sa potešil, ale niektorí spolubratia mi povedali, že to nebude dobré a citovali mi práve slová z dnešného evanjelia, že nikto nie je doma prorokom. Našťastie, pre mňa to nebola pravda, práve naopak, v Detve som bol kaplánom 5 rokov a mám na tieto roky najkrajšie spomienky z môjho kňazského života.

V prípade Pána Ježiša to bolo opačne. Evanjelista **Marek 6, 1-6** píše, že Ježiš prišiel do svojho „rodného kraja.“ Vieme, že Nazaret nebol Ježišovým rodiskom, ale Betlehem. Do Nazareta svätá Rodina prišla z Egypta asi o tri roky neskôr po Ježišovom narodení a tu Ježiš žil 30 rokov skrytým životom dovtedy, kým nezačal verejne vyučovať. Najčastejšie sa zdržoval v Kafarnaume, kde si povolal niektorých apoštolov. Samozrejme, že to nebolo len toto mesto, ale chodil aj po okolitých dedinách, ktoré boli v blízkosti, ale aj viac vzdialené. Chýry o jeho učení, ale najmä o jeho zázrakoch, sa rýchlo šírili, takže ho vyhľadávalo a nasledovalo veľké množstvo ľudí. A keď už bol dosť známy v Galilei, tak využil aj možnosť prísť do Nazareta navštíviť svoju matku, lebo svätý Jozef už nežil. Ako vieme, prišiel do Nazareta a ako podobne opisuje aj evanjelista **Lukáš 4, 16-30**, v sobotu vošiel do synagógy, kde prečítal stať z proroka Izaiáša a povedal, že sa práve tieto slová vzťahujú na neho. To znamenalo, že o sebe prehlásil, že je ten očakávaný a prorokmi predpovedaný Mesiáš. Toto vyvolalo u poslucháčov pobúrenie a reakciu.

Všimnite si reakciu jeho krajanov. Také poznámky o ňom hovorili: „Či to nie je tesár, syn Máriin? Či jeho bratanci a sesternice nežijú s nami?“ A to len preto, aby nemuseli uznať pravdu, ktorú im prednášal, učenie, ktoré im podával. To učenie znamenalo zmeniť svoj život. Lenže zmeniť seba a svoj život je často aj veľmi ťažké, a preto je lepšie žiť v starých zaužívaných koľajách. Natolko boli nahnevaní, že ho chceli vyvliecť na okraj mesta, kde bol veľmi strmý a hlboký skalný zráz, odkiaľ ho chceli zhodiť, aby sa zabil. On sa im vymkol z rúk, čudoval sa ich nevere, urobil tam len málo zázrakov a z Nazareta odišiel.

Je isté, že postoj Nazareťanov k svojmu rodákovi sa nám nepáči, ako sa nepáčil Ježišovi. A len čo si toto uvedomíme, už sa aj uvidíme v Nazareťanoch ako v zrkadle. Aj my sme im niekedy podobní, keď síce počúvame Božie slovo, ale ak sa nám Božia pravda niekedy nepáči, nachádzame si výhovorky a námietky. Napríklad, kritizujeme hlas kazateľa alebo spôsob jeho reči alebo jeho osobnosť, alebo jeho zovňajšok, no nezamyslíme sa nad tým, čo hovorí. A mnoho iných námietok máme preto, že v podstate nechceme prijať Božie učenie. Pre takéto povrchnosti púšťame jeho hlas jedným uchom dnu a druhým von.

Uvediem možno drsný príklad z môjho kňazského života. Jedného času som skoro rok zastupoval v susednej farnosti tamojšieho kňaza, ktorý ležal na lôžku celé mesiace, lebo mal rakovinu pľúc. Kedykoľvek som tam prišiel, vždy som si vypočul od jeho farníkov, ako ho treba z fary vyhodiť, aby tam už nezavadzal. V jednu nedeľu som to nevydržal a v kostole na konci svätej omše povedal veľmi tvrdo: „Pamätajte si, či zdravý alebo chorý kňaz, či mladý alebo starý, rovnako vás rozhreší, rovnako vás požehná. To má od vás za, to, že vám tu ako duchovný otec roky slúžil? A teraz, keď zomiera a keď je nevládny, tak ho vyhodiť z fary?“ Prišlo mi na um, že keď je kňaz mladý, tak mu ľudia kričia „hosanna,“ ale keď zostarne kričia „ukrižuj!“ Ujalo sa Božie slovo u tých farníkov, ktorí tak útočili na svojho kňaza? Videli len starého a chorého kňaza, ale kým vládol a čo to im kázal, to im unikalo.

Verím, že nikto z vás, čo čítate toto zamyslenie, takto povrchno neuvažuje. Všimnime si Pána Ježiša, že z Nazaretu odchádza potichu a nebol voči svojim krajanom násilník. Išiel spokojne ďalej, aby hlásal evanjelium tam, kde ho chceli počúvať. A toto je aj pre nás povzbudenie, keď nehľadíme v hore spomenutých povrchnostiach na Božie slovo ako Nazareťania, ale v pokore ho prijímame do svojho života. On je trpezlivý a tíško klope na dvere nášho srdca a čaká, kedy mu ich otvoríme, aby nás naplnil pokojom a šťastím.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.